

PROJECTE TELEVISIÓ: DE CASA A L'ESCOLA

Carme Ribes

Des de fa uns anys es manifesta, de forma cíclica, la preocupació de la societat per la possible influència que la televisió exerceix sobre la població infantil i juvenil. Sobre aquesta qüestió hi ha nombrosos treballs d'investigació i tot i que, de vegades, les conclusions són contradictòries, en tots ells s'hi constata l'afirmació següent: "La televisió provoca una gran fascinació en els espectadors joves i forma part de la seva realitat cultural."

D'altra banda, com a educadors, creiem que l'aprenentatge significatiu és fonamental pel desenvolupament integral de la personalitat i per això, en aquest cas en concret, creiem que és imprescindible ensenyar els infants i joves a veure la televisió, de manera crítica i racional. La televisió transmet uns determinats valors i contravalors que l'escola ha de conèixer i treballar si no vol que se la continuï "acusant" de carca i ancorada en un passat molt allunyat, de la realitat social que els infants i joves viuen fora de l'escola.

Com una de les moltes o poques escoles de Catalunya, (depèn del punt de vista que es prengui) al CEIP Francesc Burniol d'Argentona, fa temps que s'estan realitzant "experiències puntuals" sobre els mitjans de comunicació i en concret sobre la televisió. A partir del material proporcionat pel Departament d'Ensenyament, s'ha volgut fer una proposta més coherent i completa i per això s'ha iniciat el "Projecte televisió: de casa a l'escola", un projecte d'actuació compartit entre l'escola i les famílies per aprendre a veure la televisió.

El citat Projecte, té quatre blocs temàtics:

- Família i Televisió.
- Com ho resolem?
- Tots i totes iguals, tots i totes diferents..
- Tot és divertit !

Dels blocs citats, de moment, estan elaborats els dos primers i és d'aquest material existent, d'on el centre ha agafat les activitats proposades en l'experiència realitzada. En concret, a Cicle Inicial i Mitjà, hem agafat activitats del primer bloc: Família i Televisió, i a Cicle Superior del segon: Com ho resolem?

Des d'un principi ens va atreure la proposta ja que recollia les inquietuds que des de fa temps compartim molts educadors en el desenvolupament de molts temes transversals. En aquest cas, de l'educació audiovisual, no es tracta únicament de transmetre uns continguts, sinó que pretenem educar les actituds, valors i normes. A l'escola podem ensenyar a veure la TV, però és a la casa on els infants romanen davant de la televisió.

Ja fa molt de temps que organismes i institucions debaten sobre aquesta responsabilitat educativa compartida. Així tenim per exemple, com la Unesco, una de les institucions que més s'ha preocupat per defensar una educació dels mitjans, l'any 1982 va celebrar un simposi internacional sobre el seu ensenyament. De la declaració signada per representants de dinou països creiem convenient destacar el següent paràgraf:

"La escuela y la familia son las dos instituciones que comparten la responsabilidad de preparar a los jóvenes para vivir en un mundo comunicado por las imágenes, las palabras y los sonidos. Niños y adultos deben poder descifrar la totalidad de estos tres sistemas simbólicos. Esto entraña un reajuste de las prioridades educativas que puede favorecer, a su vez, un enfoque integrado de la enseñanza y de la comunicación." (UNESCO 1982)

Si no volem que aquesta afirmació continuï, vint anys més, sent una cosa molt maca escrita sobre un paper cal que família i escola s'apropin en el coneixement i l'ús educatiu de la televisió, de manera que ambdós es responsabilitzin en la formació dels nens i nenes com a espectadors conscients, actius i crítics. Sols establint un pla de treball conjunt entre família i escola evitarem que els infants i joves visquin situacions contradictòries en la seva formació com a espectadors.

Aprendre a veure la televisió, usar-la d'una manera gratificant, com a eina d'aprenentatge, de distracció, de creativitat, és un repte que necessàriament resoldrem millor si l'afrontem família i escola, des de les dues vessants formal i informal.

Abans d'explicar l'experiència pròpiament dita, creiem necessari fer una breu referència sobre quines són les línies d'actuació que cada institució (escola i família) haurien d'assumir.

PAPER DE L'ESCOLA.

Creiem que un centre sensibilitzat en l'Educació Audiovisual el primer pas que ha de fer és considerar aquest àmbit com un eix transversal. I recollir-ho així, en el marc general per a l'actuació coordinada de l'acció educativa, és a dir, en el projecte educatiu de centre, que inclou, com bé sabem, els principis pedagògics, organitzatius i el projecte lingüístic, i que ha de ser assumit pel conjunt de la comunitat educativa del centre.

És en l'elaboració del projecte curricular de centre, on els ensenyants, a partir de les característiques i possibilitats reals de cada centre, contextualitzen i concreten els tres tipus de continguts que es volen desenvolupar per a cada etapa educativa. Així mateix cal seleccionar les metodologies més adients, els models d'avaluació i els recursos didàctics més convenients.

Per fer aquesta concreta sobre l'educació audiovisual, ens pot ser útil les orientacions donades pel Departament s'Ensenyament.

Al mateix temps, cal també remarcar, que el centre ha de tenir cura de la seva pròpia imatge, si no vol entrar en contradicció. A part de convertir les seves parets en un "museu" permanent d'imatges de producció pròpia o aliena, cal que posi a l'abast dels alumnes bancs d'imatges fixes i mòbils, aprofitant els recursos que proporcionen contínuament els mitjans de comunicació com són la premsa i la televisió.

Per tal d'aconseguir resultats significatius cal que, des de l'Educació Infantil, els infants aprenguin a llegir i escriure missatges audiovisuals, de manera que en acabar l'Educació Primària puguin utilitzar habitualment aquests missatges per informar-se i també per comunicar-se. Una part ben important d'aquest aprenentatge es realitza mitjançant el descobriment de què s'amaga darrera els missatges televisius i quins són els seus efectes.

A l'hora d'incorporar l'educació audiovisual, els docents han de tenir en compte alguns aspectes com els següents:

- Els docents han de disposar de prou informació sobre la programació televisiva i estar "al dia" sobre allò que habitualment veuen els alumnes.
- L'ús de missatges televisius a l'aula ha de provocar la participació dels alumnes, el debat i la reflexió conjunta i, per tant, cal defugir de les lliçons magistrals.
- Els procediments a utilitzar en les activitats que proposem per a l'anàlisi dels missatges audiovisuals han d'adequar-se als principis de l'aprenentatge significatiu.
- Cal partir dels interessos i preferències dels alumnes a l'hora de seleccionar els programes televisius que seran objecte d'estudi a l'escola.
- Els educadors han d'aprofitar les informacions, moltes vegades inconnexes, que ens arriben a través de la televisió. Les han de contextualitzar, situar-les en el currículum i adequar-les al nivell de maduració i de coneixements dels alumnes
- La utilització de documents televisius a l'escola s'ha de fer tenint en compte les dues vessants de l'educació audiovisual (en i amb), però d'una manera integrada.
 - *L'educació amb les imatges*, fent ús de documents televisius que completin, motivin, informin, etc. sobre diferents aspectes relacionats amb les àrees curriculars habituals.
 - *L'educació en les imatges*, treballant aspectes expressius i tècnics del llenguatge audiovisual. Considerem fonamental que els alumnes acabin descobrint que les imatges no són una altra cosa, sinó una representació, sempre subjectiva, de la realitat.

- Tots els docents han de ser "conscients" que el treball conjunt pares-ensenyants és imprescindible en aquest cas. Per aquest motiu el projecte educatiu del centre ha de preveure de quina manera s'hi pot establir la col·laboració: reunions d'aula, xerrades, conferències, campanyes, etc.

PAPER DE LA FAMÍLIA

Els nens i les nenes s'eduquen com a espectadors a casa, perquè és en aquest àmbit on miren la televisió. Com a centre educatiu, amb l'opció pel *Projecte televisió: de casa a l'escola* el que pretenem és ajudar a les famílies que prenguin consciència del seu paper educador i actuïn amb coherència a l'hora de situar la televisió a casa i els criteris per mirar-la.

Des de l'àmbit familiar es poden fer algunes propostes per a potenciar un ús més crític i racional del mitjà televisiu. Entre d'altres aspectes creiem que cal destacar els següents:

- **Espai on es veu la televisió**
Cal no donar gaire importància al televisor i no situar-lo en el lloc central de la casa. És més adequat que la sala sigui comuna i evitar l'ús individual en les habitacions.
Cal tenir en compte les condicions de:
 - llum. Ni a plena llum ni a les fosques. Millor amb llum indirecta situada a un costat o al darrere dels espectadors, per contrarestar el parpelleig de la imatge.
 - distància. Ha de ser en funció de les dimensions del televisor. Els marges aconsellables estan entre tres i deu vegades la diagonal de la pantalla.
 - angle de visibilitat. Es recomana situar-se davant de la pantalla i mai a més de 45 o 50 graus de la perpendicular.
- **El temps.**
S'hauria de planificar conjuntament amb el fills el temps que esmercen a veure la televisió. Com diuen alguns autors cal dissenyar una dieta televisiva que ha de tenir en compte l'edat dels nens i la quantitat i qualitat dels continguts. Cal doncs fer també una selecció dels programes.
El temps que els nens i nenes dediquen a veure la televisió els priva de realitzar altres activitats molt més enriquidores, la gran majoria de les vegades. Cal, doncs, evitar que el consum de la televisió impedeixi les experiències directes.
- **La interacció comunicativa**
La televisió és un mitjà de comunicació unidireccional. Per tant els espectadors reben missatges que no poden respondre, ni preguntar. Mirar la televisió demana una escolta activa que és un processament mental, però amb una passivitat de resposta.
Això fa que, per poder elaborar personalment els missatges televisius, els infants necessitin parlar i compartir amb altres allò que han vist a la

televisió, contrastar idees, dubtes i opinions. Sols així podrem ajudar-los a comprendre els missatges televisius, a relativitzar-ne les informacions i a diferenciar les situacions reals de les fictícies. A les famílies el que els ha de preocupar més no és allò que veuen els seus fills, sinó com ho veuen.

Abans d'acabar aquest apartat recordem que els infants necessiten:

- Un clima de seguretat afectiva que els permeti conèixer el món que els envolta, i aprendre a explorar-lo amb confiança.
- Sentir que la seva família pot posar límits, tant en les seves actuacions com en les seves accions, contenint-ne l'ímpetu excessiu, les inseguretats i les frustracions.

La interacció que estableixen les famílies amb els seus fills i filles constitueix el primer i més important model. Els infants "aprenen", interioritzen els seus valors, l'estil d'afrontar les coses, de manifestar-les, tant amb relació a ells mateixos com la seva manera de ser i de relacionar-se. En definitiva, participar i compartir, mirar amb els fills la televisió i parlar d'allò que veiem, ajudarà a seleccionar amb responsabilitat i equilibri els diversos tipus de programes.

Tot i que el Projecte abraça des d'Educació Infantil al final de Primària, al nostre centre, ens hem centrat a Primària, ja que tant sols s'ha iniciat l'experiència, però esperem poder-la ampliar en un futur pròxim. A continuació expliquem les activitats realitzades en cada cicle.

CICLE INICIAL

En aquest cicle hem agafat els blocs televisius següents: Dibuixos animats i anuncis o espots de joguines.

Amb l'anàlisi d'aquests blocs volem que els nostres alumnes assoleixin dos conceptes bàsics: imatge i realitat.

Amb les activitats proposades busquem la manera de fer entendre al nostre alumnat que la imatge és una representació de la realitat, i que aquesta es pot transformar o "desfigurar" segons el que es vol transmetre.

Els objectius fonamentals que ens hem marcat en aquest cicle són:

- Conèixer quins són els hàbits dels nostres alumnes com a espectadors.
- Conèixer els interessos dels alumnes respecte a la programació televisiva. En concret, sèries de dibuixos animats.
- Reflexionar sobre la publicitat televisiva: Anuncis de joguines.

Per assolir-los, hem realitzat diferents activitats, totes elles englobades bàsicament, dins de tres àrees:

- Llengua
- Coneixement del Medi Social i Cultural
- Educació visual i plàstica

La temporalització mínima, per assolir els objectius marcats és de quatre sessions de dues hores.

PRIMERA SESSIÓ

S'han fet dues activitats. Es comença amb un debat sobre què creuen els nens i nenes, que és la TV i per què els agrada.

Abans de posar-ho en comú, se'ls ha donat un full amb aquestes dues qüestions on han de donar, sense cap tipus "d'influència" les seves opinions.

Després de comentar en veu alta les diferents aportacions, s'arriba a la conclusió de que hi ha diversitat d'opinions si bé és cert, que hi ha alguns aspectes coincidents. Tant els uns com els altres poden quedar recollits en un quadre final.

El següent treball, sobre els anuncis de joguines, es fa de la mateixa manera, primer cada un dibuixa l'anunci que més li agrada i després explica, oralment, el perquè. Al final de la sessió es fa una exposició amb les produccions fetes. Entre els anuncis de joguines que hagin sortit, intentarem buscar per a la propera sessió l'anunci i la joguina real.

SEGONA SESSIÓ

Es proposen quatre activitats, tres per fer a classe i una per fer a casa.

Comencem la sessió passant l'anunci i el comparem amb la joguina. Moltes vegades la "realitat" no compleix les expectatives que ens havíem creat en veure l'anunci. Aquesta pot ser la conclusió més general a què podem arribar després de fer l'anàlisi comparativa.

Continuem amb una activitat molt plàstica. Es dóna a l'alumnat una TV dibuixada en un full. La consigna que se'ls dóna, és que han de completar en un full més gran, com veuen la TV, a casa (més o menys). Amb aquesta activitat volem veure quina importància donen els alumnes a la TV, però alhora veurem quin protagonisme se li dóna a la família. Es pot fer un gran mural amb tots els dibuixos fetes.

La tercera activitat és igual que la dels anuncis, realitzada en la primera sessió, però ara sobre les sèries de dibuixos animats.

Es pot crear un debat molt enriquidor sobre els valors que transmeten i comparar les situacions que presenten, amb la resolució de conflictes a la vida real.

L'activitat per realitzar a casa, es tracta de fer una graella personal sobre el que veuen, setmanalment de la televisió, destacant els moments que veuen la TV els programes que veuen i amb qui els veuen. Els demanen que la facin amb els pares, ja que així també els impliquem dins d'aquest projecte.

TERCERA SESSIÓ

Iniciem la sessió posant en coneixement de tots l'horari televisiu dels components del grup. Es comenten i s'analitzen els resultats obtinguts. A continuació se'ls proposa una hipotètica situació:

"- Què passaria si un dia els diguessin PROU TELEVISIÓ!"

És molt interessant recollir, per escrit, totes les possibles respostes.

Un cop feta aquesta introducció, se'ls explica un conte que es titula precisament així. Hem utilitzat el projector de transparències, ja que crea un ambient idoni per explicar un conte.

No se'ls explica el final del conte i han de pensar, per la propera sessió, quin final li donarien.

QUARTA SESSIÓ.

S'exposen les solucions que cada un dóna al conte i al final de tot, es confronta amb la que dóna l'autor que, per cert, és força, ocurrent.

Aquest treball del conte, dóna peu a fer tot un treball de llengua, amb tres grans blocs:

- coses que puc fer sol
- coses que puc fer amb els amics
- coses que puc fer amb els pares

Aquest treball sobre l'ocupació del temps de lleure, és molt gratificant i els alumnes descobreixen les moltes possibilitats que tenen al seu abast.

CICLE MITJÀ

En aquest cicle hem agafat dos blocs molt concrets de la televisió: les telesèries i els anuncis o espots de mitjans de transport. L'elecció té a veure amb el fet que a 3r. s'està realitzant el Projecte: Mitjans de transport i volem fer ús de tots els materials, a la nostra disposició, per treballar-ho.

Aquest material televisiu pot ser aportat pels propis alumnes i paral·lelament al seu visionat o ús, ens marquem com a prioritari, fer una reflexió sobre allò que veiem i el que hem de fer en la vida real. En definitiva, ajudar a diferenciar la ficció de la realitat.

Els objectius fonamentals que ens hem marcat en aquest cicle són:

- Conèixer quins són els hàbits dels nostres alumnes com a espectadors.
- Conèixer els interessos dels alumnes respecte a la programació televisiva. En concret, telesèries
- Reflexionar sobre la publicitat televisiva. Anuncis de mitjans de transport.

Per assolir-los hem realitzat diferents activitats, totes elles englobades bàsicament, dins de tres àrees:

- Llengua

- Coneixement del Medi Social i Cultural
- Educació visual i plàstica

La temporalització mínima, per assolir els objectius marcats és de tres sessions de dues hores de durada.

PRIMERA SESSIÓ

Prèviament, a escriure en un full les seves respostes, es fa un debat sobre tres qüestions plantejades: què creuen els nostres alumnes que és la TV; per què els agrada i què farien si no tinguessin TV.

Són molt interessants totes les aportacions que realitzen i val la pena recollir les més significatives.

L'altra activitat que es realitza en aquesta sessió és parlar de les telesèries: quina o quines veuen a casa; quina trama tenen; quins valors transmeten; quins conflictes presenten i quina n'és la resolució.

Veurem que als nostres alumnes els costa molt explicar la trama del que han vist i que sovint els passa "per alt" la reflexió sobre els valors que ens transmeten els diferents tipus de telesèries. Així mateix, sovint no fan el ponteiig entre la ficció televisiva i la realitat, es queden "enyorant" els estils de família, casa o fins i tot d'escola, que presenten algunes de les telesèries més vistes.

SEGONA SESSIÓ

Dins del projecte de Mitjans de transport que es realitza a 3r, fem una sessió emprant els mitjans audiovisuals. Els alumnes han portat revistes d'on retallen diferents mitjans de transports per fer un mural on diferenciem els àmbits aeris, marítims i terrestres, i alhora, si són públics o privats.

Es fa un treball sobre les característiques pròpies dels anuncis gràfics de mitjans de transport i s'arriba, entre d'altres, a la conclusió que en aquest suport, la música i la veu, no ens diuen res, cosa que no passa en els espots televisius.

Es fa després un visionat de diferents espots televisius (els poden gravar els mateixos alumnes) i després d'analitzar-los veurem que sovint, no es diuen res, o molt poca cosa de les prestacions del cotxe o mitjà de transport que anuncien. La música o el personatge "famós" que el fa, és el protagonista absolut i poden transmetre uns "contravalors" que val la pena analitzar.

TERCERA SESSIÓ

En aquesta sessió s'ha fet un treball de reflexió sobre quins models presenten les telesèries sobre l'educació viària. Analitzem alguns fragments de les més vistes i veiem que es poden extreure moltes conclusions, com ara:

- Generalment no es posen cinturó de seguretat.
- Mai tenen problemes d'aparcament
- Els cotxes, sobrepassen sovint els límits de velocitat dins de les ciutats
- Poques vegades, reflecteixen les "conseqüències" que les imprudències poden ocasionar.

Amb aquest treball completem el que vam iniciar amb espots televisius i que forma part, tant del projecte de mitjans de transport, com dins de l'eix transversal d'educació viària.

CICLE SUPERIOR

En aquest cicle hem agafat un bloc molt concret de la televisió: els programes esportius.

Segons diversos estudis, els programes esportius, en concret el futbol, és el segon bloc més agressiu, després dels telefilms i per davant dels dibuixos animats. Aquí tenim doncs, un motiu prou important per fer un treball amb els alumnes i a més no podem descuidar la "seducció" que la gran majoria dels nostres alumnes tenen per algun esport en concret. Tampoc podem menystenir que el bombardeig continuat de paraules, expressions, frases fetes, de gestos, d'imatges i de sons, en definitiva de tota mena de violència verbal i icònica, és la causa fonamental que els alumnes reflecteixin aquestes accions en els seus jocs esportius.

L'anàlisi del llenguatge verbal i icònic de les manifestacions esportives i la seva confrontació amb un objectiu fonamental de l'àrea d'Educació Física: " Valorar i fruit de l'activitat física, amb vista al benestar físic i mental" és la tasca prioritària que volem fer amb aquestes activitats.

Els objectius fonamentals que es hem marcat en aquest cicle són:

- Observar l'excés d'accions violentes i agressives en l'esport.
- Reflexionar sobre les conseqüències de les accions fetes.
- Analitzar quins conflictes es plantegen en els programes esportius i com es resolen.

Per assolir-los hem realitzat diferents activitats, totes elles englobades bàsicament, dins de quatre àrees:

- Llengua: Català, Castellà i Anglès
- Coneixement del Medi Social i Cultural
- Educació visual i plàstica
- Educació Física

La temporalització mínima, per assolir els objectius marcats, és de tres sessions de dues hores.

PRIMERA SESSIÓ.

Presentem l'activitat mirant el bloc d'esports de dos telenotícies, un d'entre setmana i l'altre de cap de setmana.

Anotem i comentem, entre tots, els esports que han sortit i el temps dedicat a cada un.

No hi ha cap tipus de sorpresa, ja que l'esport rei, és el protagonista absolut.

Continuem la sessió, mirant el bloc d'esports de diferents diaris generalistes. Fem també el llistat dels esports que hi surten i l'espai que els dediquen. En unes graelles recollim les frases, generalment, titulars, més impactants. Acabem comparant els dos mitjans i treient-ne les conclusions oportunes.

SEGONA SESSIÓ

Dividim aquesta sessió en tres blocs:

- Mirem un partit de futbol, enregistrat amb vídeo. En un full, els alumnes van anotant les frases o expressions que més els criden l'atenció.
- Escoltem una transmissió radiofònica d'un partit enregistrat amb una cinta. Anoten també, les expressions més rellevants.
- Agafem diaris esportius (són tots en castellà) i els distribuïm per grups. Els alumnes han de mirar-los i agafar els titulars que trobin més impactants.
- En els fulls de totes les activitats proposades, hi ha un apartat de "paraules estrangeres". Demostrarem que algunes d'elles ja estan totalment integrades en el nostre vocabulari, tot i que la majoria són anglicismes, però que generalment no coneixem el seu significat.

Acabem la sessió fent una reflexió sobre quines notícies són més impactants: les audiovisuals, les auditives o les visuals.

Es pot fer incidència sobre el caire "bèlic" de la majoria de les expressions emprades. Amb els titulars més impactants recollits, es pot fer un mural.

TERCERA SESSIÓ.

En aquesta sessió treballarem el vocabulari que trobem en qualsevol manifestació esportiva. Partim de la transmissió feta per la televisió i acabem l'observació directa de qualsevol partit.

Es pot fer una gradació d'esports, de menys a més, en quan al volum de paraules no esportives.

Podem triar algunes de les frases i analitzar-la. Valorar si aquestes expressions afavoreixen, realment la finalitat explícita de l'esport.

Cal parlar de les agressions verbals que sovint estan tan impregnades en la vida quotidiana que no les veiem com a tals.

Si ens centrem en la retransmissió per televisió dels programes esportius cal destacar, com a mínim, dos fets que els diferencien notablement, quant a la dualitat *ficció / realitat*, respecte d'altres programes com les telesèries o les històries animades:

- En la televisió, els programes esportius acostumen a ser menys violents, sobretot en quant al llenguatge, que en la realitat.
- És l'únic cas en què les accions violentes tenen in "càstig" immediat: l'amonestació o l'expulsió

Es pot treballar, a partir de la televisió, molt altres aspectes sobre les accions violentes en els esports i les conseqüències o repercussions que poden tenir: lesions; tancament del camp; allaus humanes; agressions per ser de l'equip rival, etc.

VALORACIONS FINALS

Volem acabar puntualitzant que les activitats realitzades són tan sols una mostra de les moltes coses que es poden fer per treballar la televisió a les aules. Hi ha molts altres exemples de coses a fer, totes elles molt vàlides i interessants, Ens referim, per exemple a realitzar tallers de televisió, fer col·laboracions amb les televisions locals, etc. Però en el nostre cas, hem optat per integrar aquest mitjà dins de les diferents àrees curriculars. Aquesta opció d'integrar l'Educació audiovisual al si de les àrees en lloc de plantejar-la de forma compartimentada o com a disciplina, ens permet considerar-la com a eix transversal amb tractament interdisciplinari.

L'Educació audiovisual és absolutament necessària per a garantir un aprenentatge eficaç. Per aquest motiu, l'escola hauria de potenciar la capacitat per generar i manipular imatges visuals, de la mateixa manera que es potencien els estímuls verbals. Avui aprendre a llegir i a escriure no pot reduir-se al llenguatge verbal, sinó que cal aprendre a llegir i escriure imatges i sons. L'alfabetització audiovisual permetrà un desenvolupament total de les possibilitats comprensives i expressives dels alumnes i alhora garantirà la seva capacitat per a processar correctament les informacions que reben, establir relacions i analitzar-les d'una manera crítica i intel·ligent.

És cert que la no obligatorietat d'aquests aprenentatges fa que l'administració continui valent-se del voluntariat professional. Però, per sort, hi va havent escoles que veient aquesta necessitat, estan fent activitats puntuals, i el que és més important, ho van integrant dins del PCC.

Amb aquesta experiència, l'escola Francesc Burniol, com moltes d'altres de Catalunya, vol demostrar que hi ha escoles que estan obrint portes a la societat actual, a la de la informació i la comunicació i que no volen quedar-se, únicament, en l'era Guttenberg. Ànims.

BIBLIOGRAFIA

- **DDAA (1999).** *Projecte televisió: de casa a l'escola. Família i Televisió.* Generalitat de Catalunya. Departament d'Ensenyament. Barcelona. (Llibre)
- **DDAA (2000).** *Projecte televisió: de casa a l'escola.* Col·lecció: Els audiovisuals a l'aula. Generalitat de Catalunya. Departament d'Ensenyament. Barcelona. (Vídeo)
- **Deó, Francesc-Josep, Gayà, Catalina i Guimerà, Josep Àngel (2001).** *Tecnologia y medios de comunicación social.* Les Heures. Universitat de Barcelona.
- **Dupasquier, P. (1996).** *Prou televisió!* Ed. Timun Mas. Barcelona.
- **Maquinay Pomés, Aurora (1994).** *L'Educació audiovisual . Orientacions per al desplegament del currículum. Educació Infantil i Primària.* Generalitat de Catalunya. Departament d'Ensenyament. Barcelona.